

Dubovské noviny

Nezávislé noviny malokarpatskej obce Dubová pri Modre
Vydáva Konferencia sv. Ján Krištof v Dubovej ako prvé noviny tejto obce v histórii

Ročník VII. • december 2007 • Nepredajné

5/2007

Milí čitatelia,

so vstupom do nového cirkevného roka si navzájom želajme pokojný čas prípravy na sviatky narodenia Božieho Syna. Nech sa nám obdobie adventu podarí prežiť v atmosfére pokoja, porozumenia a lásky.

Prajeme si navzájom požehnané vianočné sviatky. Prežime ich vedomie v duchu všetkých tých mocných výziev, s ktorými dieťa menom Ježiš prichádza na tento svet.

Prosme Božieho Syna o silu a odvalu v závere kalendarného roka napraviť ešte čo sa dá na poli vzájomných vzťahov, aby sme do roka nasledujúceho vstupovali s čistým štítom.

Redakcia

Ked' sa dieťa narodí, pýta sa mama, pýta sa otec a pýtajú sa všetci: „Čo len bude z tohto dieťaťa, keď vyrastie?“ Niekomu sa v srdci rodia veľké plány a túžby a iný si povie: „stačí mi, keď bude ako ja“... Za touto otázkou a pohľadom do budúcnosti sa ale skrýva niečo hlbšie: „Bude toto dieťa, ktoré je teraz nositeľom radostnej nádeje, požehnaním pre nás alebo starosťou? Prinesie nám, ľudom, dobro v podobe užitočnosti, potešenia, radosti a lásky, alebo nám prinesie bolesť v podobe starosti, strachu, nespokojnosti a zla?“

Ked' sa dieťa narodí...

Každý človek píše svojím životom knihu, ktorej obsahom sú dejiny sveta. Sú to krásne opisy v pestrých a svetlých farbách alebo tmavé a chmúrne stránky smútku a zapríčinenej bolesti. Cesta dobrá, po

ktorej kráča, alebo cesta zla. Cesta dobrá, po ktorej chceme kráčať my a túžime, aby po nej išli i naše deti, má jedno meno: je to láska. Iba v nej môžeme nájsť kľúč ku každej nádeji. Keď sa pozeráme pravdivo na svet okolo nás, spýtajme sa len tak, samých seba: „Čo nám prinieslo násilie, nenávisť, individualizmus a egoizmus?“ Nič, ba horšie ako nič: smútok a biedu, strach, neistotu a beznádejnosť.

Všimnime si teraz tých, ktorí išli cestou dobrá. To sú hrdinovia všetkých čias prinášajúci ľudom lásku, bratom a sestrám to, čo najviac potrebujú. Sú ako slnečné lúče prežarujúce noc a tmu. Oni prinášajú pokoj, radosť, istotu a bezpečie, blízkosť a dôveru, nezištnú a pozornú službu, konkrétnu pomoc, iným slovom povedané prinášajú to, čo voláme šťastie. Ale aj oni sú šťastní. „Milovať v podstate znamená darovať sa iným. Lásku ani zďaleka nemožno stotožňovať s inštinktívnou

náklonnosťou, láska je vedomé rozhodnutie kráčať smerom k iným. Aby sme mohli opravdivo milovať, musíme sa odpútať od mnohých vecí, a najmä od seba. Musíme nezištné dávať a milovať až do konca. Toto oslobodzovanie od seba je dlhodobou prácou, je namáhavé a vzrušujúce. Je zdrojom vyrovnanosti a tajomstvom šťastia.“ – hovorí ctihodný Ján Pavol II.

Kľučíme pri jasličkách, v ktorých je uložené dieťa a prežívame tajomstvo nádeje. To malé dieťa v jasliach je najväčším požehnaním a najväčším dobrom pre nás všetkých. Sme pri kolíske toho, ktorý nesklamal a šiel po ceste dobrá prinášajúci lásku nám a zabúdajúc na seba... Šiel po tejto ceste s istotou, rozhodnosťou, obetavo a s charakteristickým rysom prežarujúceho dobrá, prijatia, s túžbou po dobre pre nás všetkých. Z lásky k nám opustil nebo a narodil sa v chudobnej maštali. Poslúchali ho moria i živly sveta – a on sám

(Pokračovanie na str. 2)

Vážení spoluobčania

prišiel čas vianočný, čas pokoja, mieru, obdarovania. Čas odpočinku, pohody, stretávania sa v kruhu rodiny a priateľov. Čas zvláštny svojou atmosférou. Čas zvláštny svojou nostalgiou - radosťou zmiešanou so zvláštnym smútkom a dojatím.

Predchádza ho niekedy taký zhon, náhlenie a námaha, že sa môže stať, že z únavy a stresu nemôžeme vychutnať Vianoce tak, ako by sme chceli.

Prajem Vám preto radšej menšie darčeky, ale o to viac srdečnosti, menej jedla a o to viacej lásky, menší stromček, ale o to väčšiu radosť v kruhu svojich najbližších. Prajem Vám spokojné a požehnané Vianoce.

starosta

Blaženie

Vzácného životného jubilea sa dožíva pán **Ján Minárik** (nar. 22.12.1947).

Všetko najlepšie, veľa zdravia, šťastia, radosti, lásky Ti pri príležitosti Tvojho životného jubilea 60. narodenín zo srdca želajú manželka, deti, vnúčatá a všetci ostatní Tebe blízki.

OZNAM STAROSTU

Na prosbu bývalého starostu pána Alexandra Lukačoviča uvádzam výšku svojho platu.

Obecné zastupiteľstvo v Dubovej mi na svojom prvom rokovaní po voľbách na môj návrh schválilo mini-málny plat starostu - podľa ods. 1 a § 3 zákona č. 253/94 Z.z. plat starostu je v obci do 1000 obyvateľov 1,83 násobok priemernej mzdy v národnom hospodárstve. V prípade Dubovej je to 34.400,- Sk v hrubom a po odvodoch a daniach dostanem na účet v čistom 25.716,- Sk. Nižší plat už nemôžem mať.

O výške rozhodujú samozrejme poslanci, ktorým som ja nikdy nemal problém podať akékoľvek informácie týkajúce sa sumy platu a hneď na prvom rokovaní zastupiteľstva som aj prítomným na tomto verejnom rokovaní sumu môjho platu povedal.

starosta obce

Naši jubilanti december 2007

60-roční:

Mária Jakubcová (* 14.12.1947)
Ján Minárik (* 22.12.1947)

Jubilantom srdečne blahoželáme. Vyprosujeme im všetky dary neba, pokoj, lásku, radosť a veľa telesného i duchovného zdravia.

Nech ich Pán sprevádza milosťou a požehnaním.

STRELEC

Vtáčik v kletke väzený
dušička na sto zámkov
na krídlach si nesie
svoj bôľ
v ústach
len niekoľko slov...

Chcel by povedať:
„Tak veľmi mi chýbaš,
o čom asi tak sníváš?“
Keď večer, na oči spánok
privoláva
jeho duša k tebe
odberá sa

Chcel by povedať:
„Vráť sa!“
Aj keď vie, že čas
nevráti sa viac

Má toho toľko na srdci
a nesmie preriecť slovka
Možno je zakliaty
a sloboda ho volá
No on sa chveje,
chveje sa od strachu,
že znova vborí
krídla do prachu

Krehká malá dušička
ústočkami uniká
a vždy myslíac, že je
slobodná
spomne si vtáčik
na strelca.

Simona

**Beda tým,
čo sa nechcú
dobrovoľne ponížiť
s maličkými, lebo
brána kráľovstva
nebeského je príliš
nízka,
aby mohli vojsť.**
(Kempenský)

Ked' sa dieťa narodí...

(Dokončenie)

bol poddaný jednoduchej žene a mužovi tesárovi. Piatimi chlebami a dvoma rybami vedel nasýtiť päťtisíc mužov – a sám sa živil prácou svojich rúk. Mal moc z ničoho stvoriť svet, zničiť ho a znovu postaviť – a predsa i on si možoľnatou dľaňou utieral spotené čelo. Bol kráľom v tom najplnšom zmysle slova – a bol taký chudobný, že mohol o sebe povedať: „Líšky majú svoje skrýše a vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá kam hlavu skloniť.“ Uzdravoval nemocných – a sám svoje rany nehojil ani sa nevzpieral bolesti.

Cesta dobra hľadá srdce, cesta lásky zblízuje... Spočítajme kroky, ktoré urobil Boh, aby sa nám priblížil a dokázal nám svoju lásku a potom spočítajme i tie naše: Kroky lásky smerom ku Ježišovi, ku Bohu živému a pravému, i k tomu istému Ježišovi, ktorý je prítomný v našich bratoch a sestrách, v tých maličkých a túži po našej láske. Chce ju cítiť a prežívať v tých každodenných malých, drobných ale najdôležitejších skutkoch, v ktorých sa má a môže prejaviť krása a veľkosť aj tej našej lásky.

ThDr. Mário Orbán, farár

7. 10. 2007

Na fotografii je pani Mária Valentovičová rod. Bednáriková pred novou spovednicou. Záber bol urobený na hody 7. októbra 2007.

Foto: Mária Koníková

Čo nového v našom chráme?

Týmto mojím stručným príspevkom by som chcela spomenúť, aké dve významné zmeny sa udiali tohto roku v našom chráme.

V prvom rade ide o novú murovanú spovednicu, ktorá sa nachádza na mieste tej pôvodnej drevenej. Je veľmi vhodne riešená, pekne vymaľovaná a čo ocenia najmä starší ľudia, priestranná. Touto cestou by som sa chcela poďakovať pani Márii Valentovičovej rod. Bednárikovej, ktorá prišla s nápadom a finančne pokryla práce spojené s realizáciou tohto diela.

Vďaka patrí tiež tým, ktorí ponúkli svoje sily a čas, aby sa nápad mohol stať skutočnosťou. Podľa mojich informácií najväčší podiel na prácach a zaobstarávaní všetkého potrebného ležali na pleciah Ivana Jakubca, ktorý spolu s ďalšími dobrovoľníkmi náš chrám obohatil o jeden významný prvok. Práce prebiehali v jarných mesiacoch a ešte pred

Veľkou Nocou boli ukončené. Na sviatok Božieho Milosrdenstva, čiže 15. apríla 2007 náš duchovný otec Mário Orbán novú spovednicu slávnostne posvätil. **Kiež slúži všetkým.**

Ďalšou novinkou, o ktorej som chcela napísať zopár riadkov, je fakt, že náš kostol je už niekoľko mesiacov vykurovaný. Ešte niekedy v lete sa začali prípravné práce vedené k plynifikácii, ktoré v konečnom dôsledku priniesli tú pozitívnu zmenu a dnes sa nemusíme obávať chladu či zimy počas bohoslužby.

Všetky hlavné práce organizoval a vykonával Marek Huttera, ktorému ochotne pomáhali bohuznámi dobrovoľníci. Práce započaté v lete boli ukončené ešte pred významnou slávnosťou nášho chrámu, totiž k pripomienke 100. výročia jeho posvätenia. **Bohu vďaka.**

Monika Valentovičová

Pod'akovanie darcom

ktorí v predchádzajúcom období finančne podporili tvorbu Dubovských novín:

Anton Suchovský, Peter Balaga, R. Cíferová s rodinou, Marta Geršičová, J. Hrdlovič, Mária Jakubcová, Pavol, Mária a Juraj Koníkovci, Mária Nemcová, Alojz Peško s rodinou, Mária Polčicová, Št. Svrčková, fa ZAEX, rodina Jaroslava Hrdloviča, rodina R. Hrdloviča, rodina Hrdlovičova z Kráľovej, rodina Alexandra Jakubca, rodina Petra Konika st., rodina Kovačikova, rodina Nádaská, R. Šikulová Bláhová, Katarína Švorcová, pani Mária.

ĎAKUJEME!

ThDr. Mário Orbán,
farár

Ako sme oslávili 100. výročie posvätenia nášho chrámu

Príhovor na úvod slávnosti 100. výročia posvätenia nášho kostola (napísal Mário Orbán – farár; čítal Ľudovít Ružička – starosta)

„Aj kamene budú volať,“ – čítame v Písme – a dnes môžeme povedať, že skutočne volajú. Posvätené kamene nášho chrámu hovoria o Božej sláve a velebe i o Božej nekonečnej a vytrvalej láske ku všetkým nám.

Prichádzame so srdcom plným radosti sem, do slávnostne vyzdobeného Božieho chrámu. Prichádzame z rôznych strán sveta aj z našich domovov - do domu, v ktorom prebýva Boh. Sme radi, že uprostred nás je Svätý Boh, bohatý na lásku i na milosrdenstvo, Boh vždy verný a dobrý voči človeku.

Dnes máme mimoriadny dôvod na radosť: oslavujeme vznešenú chvíľu, keď bol náš chrám posvätený a vstúpil doň Boh, aby

Jubilejné hody 7. 10. 2007

Toho roku sme si v našej obci pripomenuli peknou slávnosťou sté výročie vysvätenia kostola zasväteného Panne Márii Ružencovej.

Na slávnosť sa pripravovala temer celá obec. Kto len mohol, priložil ruky k úprave okolia či interiéru kostola, iní zabezpečovali priebeh samotnej slávnosti.

Slávnosť za začala sprievodom od sochy sv. Jána Nepomuckého, na ktorom sa zúčastnili vdp. Mário Orbán s miništrantmi, zástupcovia obce Dubová,

občania i rodáci obce. Na čele sprievodu kráčala dubovská mládež odetá v krojoch nesúca sochu Panny Márie Ružencovej. Celý sprievod dotvárala dychová hudba z Častej a speváci. Slávnosť pokračovala slávnostnou svatou omšou.

Dubovské ženičky pripravili pred kostolom pohostenie v podobe dobrých koláčov, pagáčov a nesmeli chýbať ani dubovské sciskanice. To všetko sa zapíjalo vínom od

pána Jána Pretzelmayera.

Na slávnosti bolo krásne to, že zase raz sa stretla temer celá dedina a js rodákmi obce, pospomínalo sa na staré dobré časy, na mladosť...

Aj touto cestou by som rada vyslovila svoje Pán Boh zaplať všetkým tým, ktorí svojou prácou alebo svojou ochotou prispeli k zabezpečeniu dôstojnej oslavy, na ktorú budeme všetci v dobrom spomínať.

Renáta Jakubcová

nám odtiaľto rozdával lásku i požehnanie a preukazoval svoju priazeň. Boh vstúpil do tohto chrámu, už z neho neodíšiel a je tu stále s tvárou pozorne sklonenou nad človekom a s rukami otcovsky vystretými, aby sa s nami, svojimi deťmi stretával, obdarúval nás a bral nás do svojho otcovského náručia.

V našej obci v Dubovej sú dvere do Božieho chrámu už sto rokov otvorené. Sto rokov nás Boh zahŕňa svojou láskou a milosrdenstvom. Sto rokov nám dokazuje, že nás má rád a záleží mu na nás. Je to sto rokov jeho mimoriadnej lásky, vernosti a starostlivosti o nás...

Ako vyzeral svet pred sto rokmi? To nám povie dokumentárny film, knihy, alebo už časom zašlé vyblednuté fotografie... V tomto kraji to bol život bez elektriny, bez áut, bez televízora a rádia, život skromný a vôbec nie ľahký. Ľudia oblečení v krojoch, v škrobených ľanových šatách, sem

Ľudovít Ružička,
starosta

tam niečo z bavlny, alebo drahého hodvábu. Ale človek, či už žil vtedy alebo teraz, bol a je ten istý. Jeho srdce, najhlbšie jadro jeho osoby, je stále rovnaké. Neustále túžiace po láske a šťastí, hľadajúce pochopenie a prijatie. A práve v tom dobrom srdci našich predkov, otcov a mám sa zrodila myšlienka postaviť tento Boží chrám. Vďaka im za ich veľkú vieru, nádej i lásku voči Bohu i nám, že sa rozhodli postaviť tento Boží dom uprostred svojich príbytkov a my sme tu dnes zhromaždení po sto rokoch a v srdci máme veľkú radosť, lebo náš chrám je veľmi krásny a my sme naň naozaj hrdí.

Táto chvíľa, ktorú práve prežívame, je chvíľa historická, jedinečná a sme šťastní, že sme sa jej dožili. V tichu a velebe tohto chrámu prežívame i tajomné spoločenstvo s našimi zosnulými. Vďaka Vám - naši otcovia a mamy, vďaka Vám - za Vašu

námahu v práci za naše dobro, vďaka Vám za príklad statočnej viery i za Vašu obetavú lásku, z ktorej čerpáme i dnes.

Toto je miesto, ktoré spája nebo so zemou a človeka s Bohom. Spievajme teda Bohu na chválu a oslavujme ho, lebo je dobrý a jeho milosrdenstvo je nekonečné.

Príhovor starostu

(z dôvodu organizačných zmien neprečítaný)

Čítal som zaujímavú knihu, ktorú napísal Paul Johnson: *Nepriatelia spoločnosti*. Dal si v nej za úlohu nájsť príčiny zániku Rímskej ríše a rímskej civilizácie. Dejepisci hovoria, že ju rozvrátili barbari. Autor však poukázal na to, že za 800 rokov trvania rímskej ríše boli neustále snahy zničiť Rím a nepodarilo sa to. Takže usúdil, že príčinou neboli žiadne vonkajšie sily, ale sily zvnútra rímskej ríše. Našiel ich a logicky vysvetlil ako spôsobili zánik Ríma a jeho ríše. A nielen to. Objavil ich aj v súčasnosti a poukázal na to, ako spôsobujú rozklad našej európskej civilizácie. Je ich viac, ale spomeniem len hlavnú zo spomínaných síl.

Za hlavnú príčinu zániku rímskej civilizácie a hlavného nepriateľa aj súčasnej spoločnosti označil Johnson - **stratu viery**.

Keď sa barbari počas existencie rímskej ríše snažili zničiť Rím, všetci Rimania ako jeden konali, lebo **vo svoju civilizáciu verili** - postavili sa hrozbe a vysporiadali sa s ňou. Zánik ríše spôsobili barbari až vtedy, keď Rimania **prestali vo svoju civilizáciu veriť** a nekonali: vyhovárali sa na vrchnosť - nech si s tým poradí, na vojsko - nech ich bráni, na peniaze

- ktorými si vykúpia, na pohodlie - ktoré nechceli opustiť. Opustili tým však svoje korene, tradície a ostali po nich len ruiny a spomienky na „zlaté časy“.

Aj my žijeme v spoločenstve - v európskej **civilizácii, ktorej koreňmi je nepochybne kresťanstvo**. Je koreňmi aj nášho farského a obecného spoločenstva. Môžeme spochybňovať všeličo - spôsob výpočtu ceny elektriny, oprávnené náklady distribúcie plynu, čerpanie obecného rozpočtu, či to ako sa použili verejné prostriedky. **Veľmi však zvažme, či budeme spochybňovať svoje korene**. Korene spoločenstva, korene civilizácie - a či ich týmto spochybňovaním opustíme, necháme vyschnúť a sami sa tým odsúdime na zánik.

Na záver mi dovoľte ešte jednu myšlienku:

Ústredným bodom nášho spoločenstva a jeho dominantou je tento chrám, ktorý dnes priam bzučí. Bzučí ako úl. A ako včely v úli aj my tu máme svoju kráľovnú - Ružencovú Pannu Máriu, ku ktorej sa už 100 rokov utiekame, aby nám svojim príhovorom pomohla u nebeského otca.

Akí museli byť pred 100 rokmi hrdí dubovania, že tento malý a pekný chrám postavili. **Skúsme aj my dnes pocítiť pri spoločných modlitbách silu viery, silu spolupatričnosti a hrdosti** našich predkov. Verme v naše spoločenstvo. Verme v našu civilizáciu. **Nestrafme vieru.**

Vincent Jelemenský

Pripomienka zosnulých december 2007

100 rokov:

Štefan Koník + 6.12.1907
syn Štefana a Márie rod. Vrábellovej (0,5 hod.)

Matej Polčic + 23.12.1907
manžel Evy rod. Špotákovéj (60 r.)

??? Tomašovič + 25.12.1907
syn Pavla a Kataríny rod. Moravčíkovéj ()

90 rokov:

Ernestína Dobšovičová + 5.12.1917
dcéra Štefana a Heleny rod. Oravcovej (1,3 r.)

Ján Pokojný + 16.12.1917
syn Pavla a ??? (80 r.)

Filoména Hrdlovičová + 18.12.1917
dcéra Štefana a Rozíny rod. Oškerovej (19 r.)

70 rokov:

Jozef Hozlár + 29.12.1937
syn Augustína a Anny rod. Štrbíkovej (2 dni)

Štefan Hozlár + 29.12.1937
syn Augustína a Anny rod. Štrbíkovej (2 dni)

60 rokov:

Štefan Moravčík + 2.12.1947
manžel Márie rod. Dubanovej (70 r.)

30 rokov:

Emília Königová + 4.12.1977
dcéra Jozefa a Márie rod. Hrdlovičovej (82 r.)

Hieroným Lukačovič + 25.12.1977
vdovec po Anne rod. Šafárikovej (78 r.)

20 rokov:

Helena Prutkayová + 8.12.1987
namželka Jána rod. Palkovičová (37 r.)

Helena Prutkayová

10 rokov:

Františka Hrdlovičová + 20.12.1997
vdova po Vincentovi, rod. Menyhartová (66 r.)

Ladislav Svrček + 29.12.1997
manžel Eleny rod. Lipnickej (56 r.)

Františka Hrdlovičová

Ladislav Svrček

*Verím, že
môj Vykupiteľ žije...*

Nezabudneme

Dňa 19. decembra 2007 uplynie rok, čo sme sa rozlúčili s našou drahou Jozefínou Ilavskou.

Venujeme jej spomienku a modlitby, nech ju Pán prijme do svojho kráľovstva lásky.

Opravdivý sluha Máriin nemôže byť zatratený.

(sv. Alfonz)

Spomienka

Pred desiatimi rokmi, 29. decembra 1997, sa od nás odobral do večnosti náš drahý **Ladislav Svrček** vo veku 56 rokov.

S úctou a láskou si naňho spomíname v modlitbe.

*Sila ducha sa pozná podľa
jeho veselosti.
(N. de Lenclos)*

Spomienka

Utíchol Tvoj hlas, srdce prestalo biť a my už len so spomienkou musíme žiť.

Dňa 25. decembra 2007 uplynie už 25 rokov od úmrtia **Františka Gašparoviča**, ktorý nás opustil vo veku 68 rokov.

S úctou a láskou spomína manželka, dcéra s rodinou, nevesta s rodinou.

Odišiel si a niet Ťa medzi nami, ale v našich srdciach žiješ stále s nami.

S bolesťou v srdci si dňa 5. januára 2008 pripomíname 25. výročie smrti **Františka Gašparoviča ml.**, ktorý nás opustil vo veku 33 rokov.

Spomína manželka s deťmi a vnúčatami, matka a sestra s rodinou.

Čas plynie, ale smútok v srdci ostáva...

16. a 17. novembra organizovalo združenie Malokarpatská vínná cesta, ktorého sme ako obec členmi, už tradičné podujatie - Deň otvorených pivníc.

Deň otvorených pivníc 2007

Na tomto jesennom podujatí sa prezentujú vinári malokarpatskej oblasti od Bratislavy po Trnavu so svojimi mladými vínami. Túto jeseň sa zapojilo 96 vinárov. V našej obci sa prezentoval Marek Jakubec – firma Joslik a firma JR Pretzelmayer, ktorá má prevádzku v Dubovej sa prezentovala na Červenom Kameni. Podujatie má stúpajúcu úroveň, rok od roka sa zapája viac a viac vinárov so svojimi pivničkami a ochutnávkami a tiež je každoročne väčší záujem o návštevu tohto podujatia zo strany cestovných kancelárií a jednotlivcov zo Slovenska i zahraničia. Je to výnimočná príležitosť prezentovať nielen vinárstvo a vinohradníctvo našej oblasti, ale i ostatné služby v cestovnom ruchu.

Obec Dubová sa zapojila aj sprievodným podujatím – ukážkou tradičnej zakáľacky s ochutnávkou domácich „zabíjačkových špecialít“ a ľudovou veselnicou. Podujatia tohto druhu sa zakladajú na kvalite a tradícii. Musíme „naučiť“ návštevníkov Dňa otvorených pivníc, že na Dubovej nájdú vždy príjemné prostredie, výbornú kuchyňu a dobrú zábavu. Hodnotím tohtoročné podujatie ako vydarené, musíme však v tradícii vydržať. Ďakujem touto cestou všetkým, ktorí vynaložili množstvo úsilia a času pri zabezpečovaní zabíjačky, bez nároku na odmenu.

-III-

Dátum vydania ďalšieho čísla: 15. január 2008 - uzávierka pre textové a obrazové príspevky: 20. december 2007

Dubovské noviny - Nezávislé noviny malokarpatskej obce Dubová pri Modre
Vydavateľ: Konferencia sv. Jána Krstiteľa v Dubovej

Šéfredaktor: Mgr. Ing. František Zajíček

Redakcia: Jarmila Fandlová, Mária Hozlárová, Jozefína Hrdlovičová, PhDr. Gertrúda Hutterová, Pavol Lukačovič, Ľudovít Ružička, Monika Valentovičová, Peter Zajíček

Adresa: Zámocká ul. 47, 900 90 Dubová Kontakt: 0903 756 369, 0905 188 352

Reg. č.: ORRIOV 13/00239/24-9/2001 Tlač: Vydavateľstvo Michala Vaška

E-mail: dubovskenoviny@dubova.sk

Peňažný ústav: TATRABANKA

Účet č.: 2626475074 / 1100

Internet: www.dubova.sk